De Antieke Vaas

door H. TIMMERS

Op een heerlijken lentemorgen stond Samuel Linkmichel, poolsche jood van origine en antiquaar van beroep, voor zijn winkel, de handen in de zakken, de pet scheef op den prachtvollen raskop en zijn onafscheidelijke pijp in den mond. Hij blikte verveeld de nog stille straat af en neuriede een wijsje uit „De Boemelbaron".

Op dezen tijd van het jaar waren er nog niet veel vreemdelingen in de stad en de oorlog leverde hem geen „oorlogswinsten" in zijn „Geschäft." Het ging slap in de zaken.

Nebbisch.

Toch had hij geen reden om ontevreden te zijn. Had hij gisteren niet op een auctie nog een echte Chineesche vaas gekocht? Oud Mandarijnen porselein van ontwijfelbare echtheid. De vaas was van hand tot hand gegaan en zoo ook bij Sam aangeland, die, nadat hij het stuk nauwkeurig onderzocht had, den auctionnair toeriep:

„Wat! Dat ding is beschadigd! Heeft een barst!" Een barst! En dat had de afslager niet bemerkt? Onmogelijk! Doch Sam toonde hem op een verborgen plek binnenin den rand een breuk, niet grooter dan een centimeter, wel is waar, maar gaaf was de vaas in allen geval niet. Geen wonder dus dat Samuel ze voor een belangrijk lageren prijs kreeg, dan wanneer ze geheel onbeschadigd was geweest. Wel een wonder was 't, dat zoodra de vaas in zijn bezit was, de barst verdween. Het was hier gezegd en gezwegen, in 't geheel geen barst geweest, maar een geheel onschuldige truc, waarin onze vriend bijzonder bedreven was en dien hij in zijn handel al meermalen met succes had toegepast.

Samuel stopte een nieuwe pijp, stak ze aan en zonk rookende in nieuw gepeins. Vijfhonderd pop had hem de vaas gekost; een heel kapitaal! Hoelang zou hij in dezen slechten tijd met die vaas blijven zitten? En hoeveel zou hij er aan verdienen? Was het nu niet een beslist stomme streek van hem geweest om zoo'n duur ding als „winkeldochter" te nemen? Als hij ze nu eens niet kwijt raakte, wat dan?

De hoefslag van een paard en een gedempt geluid van wagenwielen stoorden hem in zijn overpeinzingen. Hij keek op. Ha! de equipage van baron Benschop, uit Hilversum. Een oude excentrieke heer, maar een goede klant van hem. Die moest bepaald bij hem wezen. Benschop was een bekende persoonlijkheid onder de antiquiteiten-handelaars; hartstochtelijk verzamelaar, had hij tevens de kennis en het geld om zijn verzamelwoede bot te vieren.

Met een plotselingen ruk hield het rijtuig voor den winkel van Samuel Linkmichel stil, een gebeurtenis, die zich elke drie maanden herhaalde, want dan ontving de jonkheer de pachtgelden van zijn verschillende landerijen, die hij in de Meer in 't Gooi bezat.

Steunende op zijn stok strompelde de oude heer op Samuel toe, die hem buigende stond op te wachten. Het was in den winkel van Samuel als in soortgelijke winkels een bonte verzameling van allerlei heterogene zaken. Oude beelden, geweven stoffen, bronzen en ivoren voorwerpen, tapisserieën, meubelen, wapens, boeken, faïencen, goud en zilverwerk lagen in schilderachtige verscheidenheid op en door elkander.

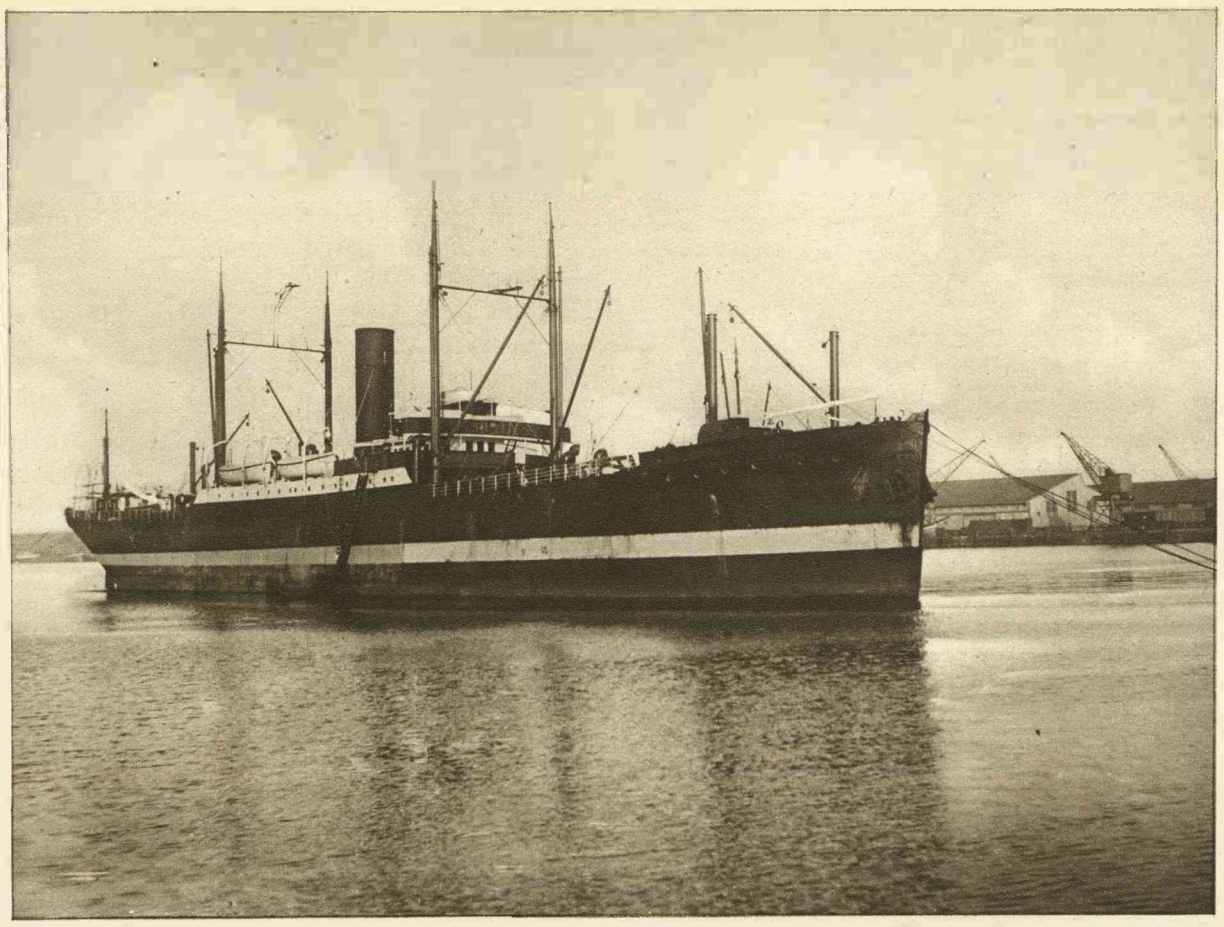
Hoestend en mopperend, zonder in 't minst acht te slaan op de beleefdheidsbetuigingen van den antiquaar, zette de oude heer zich in een oudhollandschen leuningstoel neer, en liet zich door den onvermoeiden Samuel allerlei antiquiteiten voorzetten: doch steeds schudde de oude heer ontevreden het hoofd, terwijl hij met zijn stok tegen de niet verlangde voorwerpen stiet.

„Voort daarmee!" klonk het telkens lakoniek en Samuel beijverde zich dan het voorwerp weg te nemen. Eindelijk vestigden zich de blikken van den baron op een oude wit en bruin-violet gekleurde vaas, klaarblijkelijk Chineesch porselein, die in zijn nabijheid op de tafel stond.

„Wat is dat?" klonk zijn vraag.

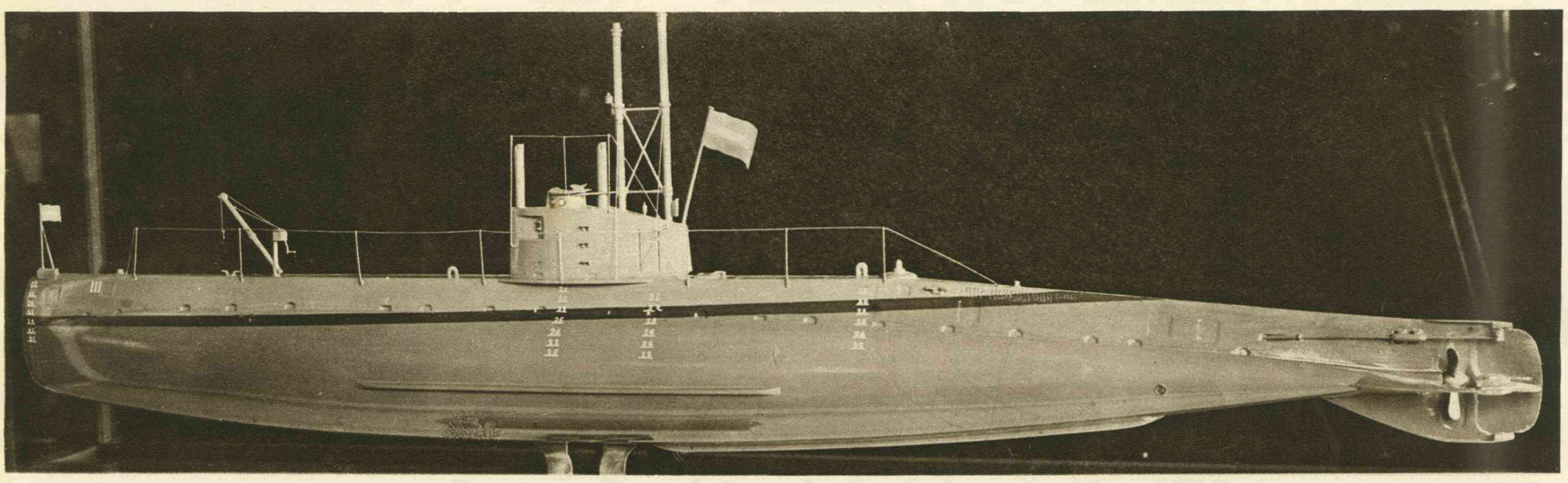
„Een Ariost! Elzevier-uitgave, gebonden in Italiaansche zijde!" beijverde Samuel zich den ouden heer mee te deelen, zich daarbij in de richting van den stok vergissende, want zijn antwoord had betrekking op een boek, dat naast de vaas lag.

„Onzin!" zei baron Benschop en tikte ongeduldig met

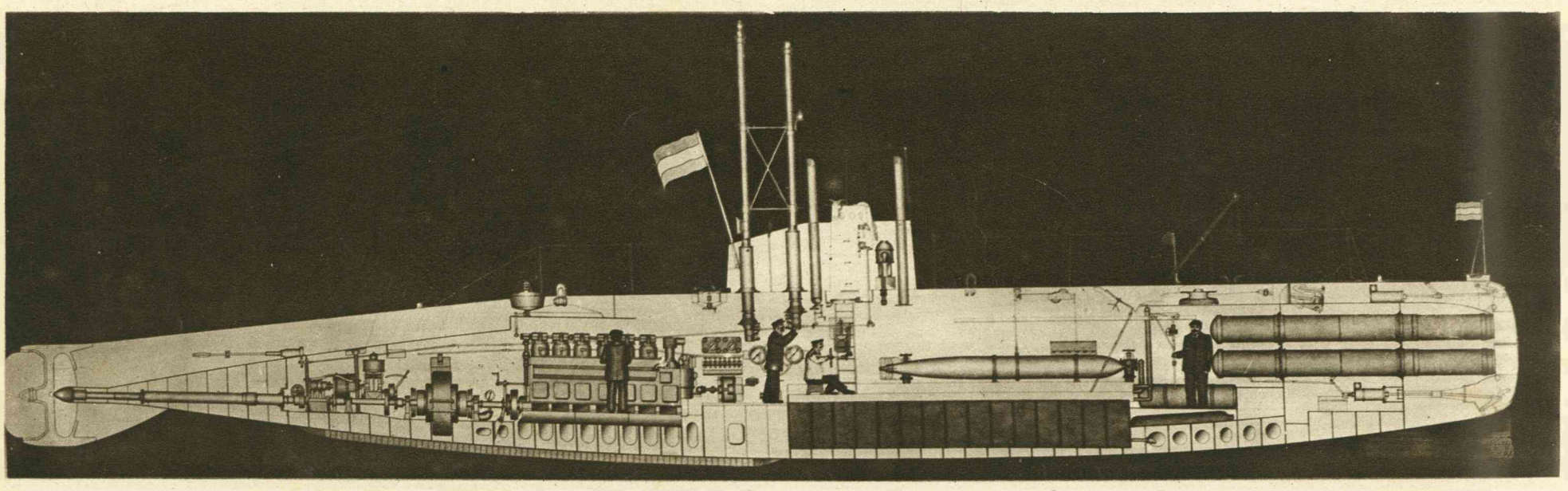
DE „LODEWIJK VAN NASSAU" GEZONKEN.

Donderdag 20 April is de „Lodewijk van Nassau" van den Kon. West-Indischen Maildienst, in de nabijheid van de Galloper boei gezonken, waarbij 5 der opvarenden verdronken. Het schip, dat op de thuisreis was en geladen met chilisalpeter, was geconsigneerd aan de Nederlandsche regeering.

NEDERLANDSCHE ONDERZEEËRS.

Hoe onze onderzeeërs er van buiten uitzien: een interessant voorbeeld van den bouw.

NEDERLANDSCHE ONDERZEEËRS.

Hoe onze onderzeeërs er van binnen uitzien: een dwarsdoorsnede van een onderzeeër, door de Mij. de Schelde ten geschenke gegeven aan het Maritiem Museum te Rotterdam. Rechts op de foto (vóór in het schip) twee lanceerbuizen; daarachter de torpedo; dan de periscoop en ten slotte de motor.